

κόμης, ἡ φοικίαισις ἡ διατρέχουσα τὴν ἄβραν αὐτῆς ἐπιδερμίδα, ἡ διάπυρος λάμψις τοῦ βλέμματός της, προέδιδον ὅτι ἐταράσσεται ὅλη ὑπὸ ἐνόχου καὶ κυφίως ἐλπίδος ἡ ὑπὸ ἰσχυρῶν τύψεων, ἰσχυροτέρων ἔτι καὶ αὐτῶν τῶν προσφερομένων αὐτῇ τέρψεων.

Ἐν τούτοις διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου εἰσῆρχετο ἡ δροσερὰ τῆς ἐσπέρας αὐρα.

Ἐρρίψεν ἐπανωφόριον ἐπὶ τῶν μόλις ὑπὸ λεπτοτάτου ὑφάσματος καλυπτομένων ὤμων αὐτῆς. Ἐκαθέσθη σκεπτομένη περὶ τίνος σοβαρᾶς υποθέσεως ἡ φοβεροῦ ἀποκρύφου ἡθελεν ὁ Ῥαούλ νὰ τῇ ὁμιλήσῃ κρυφίως, καὶ ἂν τοῦτο δὲν ἦτο πρόφαισις ἵνα φθάσῃ μέχρις αὐτῆς κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τῆς νυκτός.

— Πολὺ βραδύνει! ἐψιθύρισε.

Καὶ ἀληθῶς, μεσονύκτιον ἐσήμανε, καὶ ὁ Ῥαούλ δὲν ἐφαίνετο.

Εἶχεν ἀφήσει τὴν θύραν ἡμιάνοικτην, πεποιθὺς ὅτι ὁ ἐραστής αὐτῆς θὰ εἶχε τὴν φρόνησιν νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της, χωρὶς νὰ τὴν ἐκθέσῃ. Ἐν τούτοις ἐφοβεῖτο.

Τὸ δωμάτιον, εἰς ὃ κατεκλίνετο ὁ Ῥαούλ ἦτο εἰς τὸ ἰσόγειον ἵνα δὲ φθάσῃ πλησίον τῆς Ἰουλιέττης, ἔπρεπε ν' ἀνέλθῃ τὸν ἄνω ὄροφον, νὰ διασχίσῃ δύο διαδρόμους καὶ νὰ διέλθῃ πρὸ τοῦ δωματίου τοῦ κ. Σαραμῆ. Ἐδεῖ νὰ λάβῃ προφυλάξεις τινάς.

Ἦννέει ἄρα γε ὁποίους διέτρεχε κινδύνους;

Ταῦτα διαλογιζομένη ἡ Ἰουλιέττη, ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον.

Ἦ νῦξ ἦτο ἡρεμὸς καὶ φεγγαβόλος.

Ὁ κῆπος ἐξετείνετο πρὸ αὐτῆς. Ἡ εὐωδία τῶν ῥόδων ἐβαλσάμου τὸν ἀέρα.

Ἀφρῆς εἶδε σκιὰν εἰς τὸν κῆπον.

Κατελήφθη ὑπὸ τρόμου. Ἀλλὰ καθεύδουσα, ἀναγνωρίσασα τὸν Ῥαούλ.

Δὲν ἐτόλμησε νὰ τῇ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ τῷ ἐποίησε νύμα σημαῖνον:

— Μὴ ἀνησύχει.

Ἦκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰς κινήσεις του.

Ὁ Ῥαούλ εἶχεν ὑπολογίσει μετὰ τῆς ἀκριβοῦς ἀνθρώπου πεποιθότος, ὅτι θὰ ἦτο εὐκολώτερον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἐρωμένης του διὰ τοῦ παραθύρου παρὰ διὰ τῆς θύρας.

Δικτυωτὸν κιγκλίδωμα ἐκ ξύλου, χρώματος πρασίνου, ὑποβαστάζων τὰ τὴν πρόσοψιν τῆς οἰκίας κοσμοῦντα ἄνθη, τῷ ἐχρησίμευσεν ὡς ἀσφαλῆς κλίμαξ.

Ἐπάτησεν ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς, καὶ βοηθούμενος διὰ τῶν ποδῶν καὶ τῶν χειρῶν ἀνῆλθε. Μετ' οὐ πολὺ ἡ Ἰουλιέττη εἶδε πρὸ αὐτῆς τὸν ἐραστὴν τῆς.

Ἐντρομος ὡπισθοχώρησεν.

Ὁ Ῥαούλ εἰσῆλθε παράπαντα.

— Τί ἐτόλμησες νὰ πράξῃς; ἀνέκραξεν ἡ Ἰουλιέττη.

— Ἀλλὰ δὲν μοι ἐπέτρεψες νὰ ἔλθω;

Δὲν ἀπήντησεν, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἐνστικτοῦ τῆς ἀγαπῶσης καὶ δειλῆς γυναικός, ἔδραμεν εἰς τὴν θύραν, ἔκλεισεν αὐτὴν διὰ τοῦ μικροῦ μοχλοῦ, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ παράθυρον, ὅπερ ἔκλεισεν ἐπίσης, καὶ οὕτως εὐρέθησαν ἐλεύθεροι ἐναντι ἀλλήλων.

Ἐσιώπων ἄλλ' αἱ καρδίαι αὐτῶν ὠμίλουν. Ἄν ὑπεχώρουν εἰς τοὺς πόθους τῆς καρδίας των, θὰ ἤνοιγον τὰς ἀγκάλας, θὰ ἄφινον κατὰ μέρος τοὺς τελευταίους διαταγμούς, θ' ἀνῆκον ὁ εἰς εἰς τὸν ἕτερον, θὰ ἦσαν εὐτυχεῖς.

Τίς λοιπὸν ἐκώλυεν αὐτούς; Ὁ Ῥαούλ ἐσέβετο καὶ ἠγάπα τὴν Ἰουλιέττην, αὕτη δὲ ἠγνόει τὴν τέχνην τοῦ προσελκύειν ἐραστήν διὰ μειδιάματος, ἀνοίγουσα τὰς ἀγκάλας καὶ προσποιουμένη συγχρόνως ὅτι ἀνθίσταται.

Ἦτο φοβερὰ ἡ ἀμνηχανία αὐτῶν.

Ἀλλὰ καὶ πόσον γλυκεῖα ἡ πρὸ τῆς εὐδαιμονίας αὕτη στιγμή!

— Ἦθελες νὰ μοι ὁμιλήσῃς, εἶπεν αἴφνης ἡ Ἰουλιέττη. Ὁ καιρὸς ἐπείγει. Ἰδοὺ! ὠμίλει.

Ὡπισθοχώρησε, τρέμουσα καὶ εὐτυχῆς ἐνταυτῷ, καὶ ἐκάθησε ἐπὶ ἀνακλίντρου.

— Ὅ,τι ἔχω νὰ σοι εἰπῶ εἶναι λίαν σοβαρὸν, εἶπεν ὁ Ῥαούλ.

Τὸν ἠτένισε. Θὰ τῇ ἀνήγγελεν ἄρα γε ὅτι ἡ εὐτυχία αὐτῶν κατεστράφη πρὶν ἢ εἶτι ἀπολαύσωσιν αὐτῆς!

Σοὶ εἶπον, ὑπέλαβεν ὁ Ῥαούλ, ὅτι Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης συνδέων ἡμᾶς ἐπέδωκεν ἐκδίκησιν.

— Μοί το εἶπες, καὶ σε ἠρώτησα τὸ δνομα ἐκεῖνου, τὸν ὁποῖον ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ.

Τὸ ὄνομα αὐτὸ τὸ γνωρίζω μοί το εἶπεν ὁ Ἰωάννης. Τότε ἡ φρόνησις, ἡ περὶ τῆς ἀσφαλείας σου μέριμνα, κατεσίγησαν τοὺς πόθους μου. Ἦδη ἔνα μόνον ἐπιδιώκω σκοπὸν νὰ σε προφυλάξω. . .

— Τρέμω. Τί συμβαίνει λοιπόν;

— Ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον καταδιώκει ὁ Ἰωάννης, καὶ τοῦ ὁποίου ἐπιδιώκει τὴν καταστροφὴν, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον θέλει νὰ πλῆξῃ εἰς τὰ προσφιλέστερά του, εἶναι ὁ σύζυγός σου.

— Ὁ σύζυγός μου!

— «Θὰ ἀγαπήσῃς τὴν σύζυγόν του, μοι εἶπε, θὰ τὴν ἀπολαύσῃς. Καὶ ὅταν οὐδὲν θὰ ἔχῃ νὰ σοὶ ἀρνήσῃ, θὰ φύγῃ μετ' αὐτῆς; καὶ οὕτως ὁ ἐχθρὸς μου θὰ μάθῃ ὅτι ἠπατήθη, καὶ ὅτι ἡ σύζυγός του συγχρόνως τὸν ἐγκατέλιπε διὰ νὰ σε ἀκολουθήσῃ.»

— Ἀτιμία! Ἀλλὰ διατί;

— Θάρρει, Ἰουλιέττη. Δισταζω καὶ ἐν τούτοις. . .

— ὦ! ὠμίλει. Τὸ θάρρος μου εἶνε πολὺ.

— Ἡ Σαλβιέττη ἐφρονεῖται, τὸ γνωρίζεις. Ἦτο θυγάτηρ τοῦ Ἰωάννου, ὁ δὲ φονεὺς εἶναι ὁ σύζυγός σου.

Ἡ Ἰουλιέττη ἠγέρθη ἔντρομος καὶ ετοίμος νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῆς κατηγορίας ταύτης.

Ἀλλ' ὁ Ῥαούλ ἐξηκολούθησεν:

— Ὁ σύζυγός σου ἦτο ἐραστής τῆς Σαλβιέττης. Ἦτο ἔγκυος. Τὴν ἐφόνευσεν δὲ ἵνα ἀποφύγῃ τὰς συνεπείας τοῦ παρὰ πτώματος του. Ὁ Ἰωάννης ἔχει ἀποδείξει εἰς χεῖράς του. Ἀ! συγχώρησόν με ὅτι σοὶ τὰ ἀποκαλύπτω. Δὲν σοὶ ὠμίλει ὁ ἐραστής, ἀλλ' ὁ φίλος. Δὲν ἦλθον ἵνα καταχρασθῶ τῆς ὀδύνης καὶ τῆς ἀδυναμίας σου. Ἐπρεπε νὰ σοὶ ὑποδείξω τὸν κίνδυνον. Ἡ

ἐκδίκησις τοῦ Ἰωάννου, ὅσα μᾶλλον ἀπρὸ σδόκητος καὶ ἂν ἦτο, τόσῳ φοβερωτέρᾳ ἐπῆρχετο. Ἦδη γνωρίζεις τὸν κίνδυνον. Τὸν ἀποφύγωμεν. Ἐξέλθεις μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ἐπαίτου. καὶ ἐγὼ ἐπίσης. Ἀμφοτέροι θὰ τὸν ἐμποδίσωμεν καὶ θὰ σώσωμεν τὸν σύζυγόν σου ἀπὸ τὴν ἀτιμωσίαν.

Ἦδύνατο ἐπὶ πολὺ ἔτι νὰ ὁμιλῇ. Ἰουλιέττη ἐσιώπα καὶ ἐφάνετο μὴ ἀκούουσα. Ἀλλ' ἔκλειε. Τὰ δάκρυά της ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς.

Τί ἐν αὐτῇ εἶχε συμβῇ; Εἶδεν αἴφνης αὐτὴν προδοθεῖσαν, ἐγκαταλειφθεῖσαν παρὰ τοῦ ἀθλίου ἀνδρός, μεθ' οὗ διὰ παντός ἐῖσι συνδεθῇ; ὁ ἔρως ὑπερίσχυσε τῆς ὀδύνης ἡ τουναντίον ἡ ὀδύνη ἦτο ἡ αἰτία τῆς ἀδυναμίας της, ἡ δὲ ἐκλείψις τῶν αἰσθημάτων της καὶ ἡ καλλονὴ τοῦ Ῥαούλ σάν ἡ ἀφορμὴ τοῦ παρὰ πτώματος της;

Ἠγέρθη, καί, τεινούσα τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Ῥαούλ, τῷ εἶπε:

— Μόνη τοῦ λοιποῦ εἰς τὸν κόσμον καταφεύγω εἰς σὲ ὡς εἰς πιστὸν φίλον. Ἔσο ὁ σύμβουλός μου, τὸ στήριγμά μου ἡ ἐλπίς μου.

[Ἐστὶν συνέχεια].

TONY.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ἡ ὅρα προηγούμενον φύλλον].

— Εἰσθε βέβαιος, ὅτι εὐρίσκεται παρὰ τὸτε εἰς τὸ δωμάτιόν του;

— Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, δὲν ἐξέλθει εἰμὴ ὅπως ὀδηγήθῃ εἰς τὸ κοιμητήριον.

— Ἐχει καλῶς ὑπάγετε καὶ ἀποσταλάτέ μοι τὸν ἀδελφόν μου, ἀμα ἐπανέλθῃ.

— Καὶ ἂν ἦναι μεθυμένος;

— Εἰς ὁποῖαν δὴποτε κατάστασιν.

— Λοιπὸν, συμβαίνει τι κατεπείγον;

— Ὑπὲρ τῆς εὐοδώσεως τῆς υποθέσεως ἡμῶν.

Ὁ Βερνουλλιέτος ἐξῆλθεν ὀρμητικῶς ἦτο ἀνὴρ ἐμπλεὺς ἱεροῦ ζήλου.

Τώρα εἶχε καταλάβει πυρετὸς τὸν Σηκώ, ἀγνωστὰ ἐὰν ὤφειλε νὰ παρακολοθήσῃ τὸν Γονδύ ἢ νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Δαυὶδ, εἰς τὸ ὁποῖον οὐ πλέον ἠκούετο, ἐνῶ ἐκ τῆς ὀπῆς τοῦ διωχρίσματος ἐφαίνετο μίαν γωνίαν τῆς κλίνης.

Ἀφρῆς φωνή τις ἀντήχησεν ἀπὸ κλίμακος.

Ὁ Σηκὼ ἀνεσκίρτησε, διότι ἦτο φωνὴ τοῦ μοναχοῦ.

Ὁ Γοραφλότος, ὠθούμενος ὑπὸ τοῦ νοδόχου, ὅστις μάτην προσεπάθει νὰ ἐβάλλῃ αὐτῷ σιγὴν, ἀνῆρχετο ἀνὰ μίαν βαθυμίδας τῆς κλίμακος, ἄδων, διὰ βραχύνῃς φωνῆς μεθύσου:

Τὸ κρασί καὶ ἡ λύπη
Στὸ κεφάλι μου κτυπιῶνται
Μὲ κλωτσιαὶ καὶ μὲ χαστούκια,
Ποῦ εἶναι κοσμοχάλασμός;
Δυνατώτερο ποῖο εἶναι;
Τὸ κρασί εἶναι ἀφεύκτως
Ὅστ' ἡ λύπη, τρομασμένη,
Φεύγει, δὲν ἔξαγαυρίζει.

Ὁ Σχικώ, δραμὼν εἰς τὴν θύραν, ἀνέκραξε:

— Σιωπή, μέθυσε!

— Εἶμαι μέθυτος, διότι ἐπὶ μὲ σταλγιά; εἶπεν ὁ Γορανφλότος.

— Ἐμπρός, ἐλθέ ἐδῶ· καὶ ὑμεῖς, κύριε Βερνουλλιέτε, ἤξεύρετε...

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ ξενοδόχος, ποιήσας νεύμα συνεννοήσεως καὶ κατελθὼν ἀνὰ τέρσαρς τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος.

— Ἐλθέ ἐδῶ, σοὶ λέγω, ἐξηκολούθησεν ὁ Σχικώ, σύρων τὸν μοναχὸν πρὸς τὸ δωμάτιόν του, νὰ συνομιλήσωμεν σοβαρῶς, ἐὰν ἤμπορῃς.

— Διαβόλε! εἶπεν ὁ Γορανφλότος, ἀστεῖζεσθε, κυμπάρε. Εἶμαι σοβαρὸς ὡς ὁ γαῖδαρος, ὅταν πίνη.

— Ἡ ἀφοῦ ἔπιε, προσέθεσεν ὁ Σχικώ, ὑψώσας τοὺς ὤμους.

ᾠδήγησε δὲ τὸν Γορανφλότον πλησίον ἀνακλίντρου, ἐπὶ τοῦ οὐοίου οὗτος ἐξηπλώθη, ἐκπέμφας ἐξ ἀγαλλιᾶσεως παρατεταμένον Ἄ!

Ὁ Σχικώ ἐκλείσει τὴν θύραν καὶ ἐπέστρεψε μὲ τὸ πρόσωπον τόσον σοβαρὸν πλησίον τοῦ Γορανφλότου, ὥστε οὗτος ἐνόησεν, ὅτι ἔδει ν' ἀκροασθῇ.

— Ἀς ἰδῶμεν, τί συμβαίνει πάλιν; εἶπεν ὁ μοναχός, ὡς ἐὰν ἐν τῇ λέξει ταύτῃ συνωψίζοντο πᾶσαι αἱ κατ' αὐτοῦ καταδιώξεις τοῦ Σχικώ.

— Συμβαίνει, ἀπεκρίθη ὁ Σχικώ λίαν ἀποτόμως, ὅτι δὲν μεριμνᾷς περὶ τῶν ἐκ τῆς λειτουργίας σου ἐπιβαλλομένων σοὶ καθηκόντων, ἀλλὰ κυλίσσαι ἐν τῇ ἀσωτείᾳ καὶ σήπεςαι ἐν τῇ μέθῃ, ἐνῶ ἡ θρησκεία πηγαίνει κατὰ...

Ὁ Γορανφλότος ἀνύψωσεν τοὺς ἐκπεπληγμένους ὀφθαλμούς του ἐπὶ τοῦ Σχικώ.

— Ἐγώ; εἶπε.

— Ναί, σύ· ἰδέ, εἶσαι δυσειδής τὴν ὄψιν. Τὸ ράσον σου εἶναι ἐσχισμένον, θὰ συνεπλάκῃς δὲ καθ' ὁδόν, διότι ὁ ἕτερος τῶν ὀφθαλμῶν σου ἔχει κυανωπὸν κύκλον.

— Ἐγώ! ἐπανελάθεν ὁ μοναχός, ἔτι μάλλον ἐκπληττόμενος διὰ τὰς ἀσυνήθεις αὐτῷ ἐκμέρους τοῦ Σχικώ ἐπιπλήξεις.

— Ἀναμριβόλως· εἶσαι κατεσπιλωμένος ἐκ βορβόρου ὑπεράνω τῶν γονάτων καὶ μάλιστα ἐκ βορβόρου λευκοῦ, ὅπερ δηλοῖ, ὅτι μετέθῃς καὶ ἐμέθυσας εἰς τὰ προάστεια.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ Γορανφλότος.

— Ἀθλίε!

— Σχικώ, φίλε μου, εἶμαι ἔνοχος! εἶπεν ὁ Γορανφλότος συγκεκινημένος.

— Δῆλα δὴ ἀξίζεις τὸ οὐράνιον πῦρ νὰ σε καύσῃ μέχρι καὶ τῶν σανδαλίων σου· πρόσεξον, διότι ἐὰν ἐξακολουθήσῃς τὸν αὐτὸν βίον, θὰ σ' ἐγκαταλείψω.

— Σχικώ, φίλε μου, εἶπεν ὁ μοναχός, δὲν θὰ το πράξεις.

— Ὑπάρχουσι καὶ εἰς τὴν Λυὼν φύλακες.

— Ω! χάριν, φίλτατέ μοι προστάτα! ὑπεντοθόρισεν ὁ μοναχός, ἀρχίσας συγχρόνως οὐχὶ νὰ κλαίῃ, ἀλλὰ νὰ μυκᾶται ὡς ταῦρος.

— Σοῦτ! δυσειδὲς κτῆνος, ἐξηκολούθησεν ὁ Σχικώ· καὶ εἰς ὁποῖαν στιγμὴν, τὸ

ἐννοεῖς, ἐπιδίδεσθαι εἰς τοιαύτην ἀσωτείαν; ἐνῶ ὁ γείτων ἡμῶν ἀποθνήσκει.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ Γορανφλότος μὲ τὴν καρδίαν συντετριμμένην.

— Εἶσαι χριστιανὸς ἢ ὄχι;

— Ἐὰν εἶμαι χριστιανός! ἀνεφώνησεν ὁ Γορανφλότος, ἐγερθεῖς, ἐὰν εἶμαι χριστιανός, βεβαίως εἶμαι, καὶ θὰ το ἐκήρυττον ἀπὸ τῆς πυρᾶς τοῦ ἀγίου Λαυρέντιου.

Μὲ τὴν χεῖρα δὲ προτεταμένην, ὥσει ὁμνύων, ἤρξατο νὰ ψάλλῃ μὲ βροντώδη καὶ κλονίζουσαν τὰς ὑέλους τῶν παραθύρων φωνήν:

Ἔστι εἰμαι χριστιανός
Τὸ γνωρίζει ὁ οὐρανός·
Εἶναι μόνῃ μου εὐτυχία
Ἡ ἀγία ἐκκλησία.

— Ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ Σχικώ, φράζας τὸ στόμα αὐτοῦ διὰ τῶν χειρῶν του· ἐὰν εἶσαι χριστιανός, μὴ ἀφήσῃς ν' ἀποθάνῃ ὁ ἀδελφός σου ἀνεξομολόγητος.

— Εἶναι ὀρθόν· ποῦ εἶναι ὁ ἀδελφός μου, ἵνα τὸν ἐξομολογήσω; ἀφοῦ ὅμως πῶς, διότι ἀποθνήσκω τῆς δίψης.

Ὁ Σχικώ ἔδωκε τῷ μοναχῷ δοχεῖον πλήρες ὕδατος, τὸ ὁποῖον οὗτος ἔπιε μετὰ σταγόνας.

Ἄ! τέκνον μου, εἶπεν, ἀποθέσας τὸ ἀγγεῖον ἐπὶ τραπέζης, τόρᾳ ἀρχίζω νὰ βλέπω καθαρά.

— Χαίρω πολὺ, ἀπήντησεν ὁ Σχικώ, ἀπόφασιν ἔχων νὰ ἐπωφεληθῇ τοῦ φωτεινοῦ ἐκείνου διαλείμματος.

— Τόρᾳ, προσφιλέστατε φίλε, τίνα πρέπει νὰ ἐξομολογήσω; ἐξηκολούθησεν ὁ μοναχός.

— Τὸν δυστυχῆ γείτονά μας, ὅστις ἀποθνήσκει.

— Ἀς τῷ δώσωμεν μίαν λίτραν κρασί με μέλι, εἶπεν ὁ Γορανφλότος.

— Δὲν λέγω ὄχι, ἀλλ' ὅμως ἔχει μεγαλύτεραν ἀνάγκην ψυχικῆς ἢ σωματικῆς βοήθειας· θὰ ὑπάγεις πρὸς αὐτόν.

— Φρονεῖτε, ὅτι εἶμαι ἀρκούντως προπαρασκευασμένος, κύριε Σχικώ; ἡρώτησε δειλῶς ὁ μοναχός.

— Οὐδέποτε ἄλλοτε σὲ εἶδον εἰς μεγαλύτεραν κατάνυξιν. Θὰ ἐπαναγάγεις αὐτὸν εἰς τὴν εὐθείαν, ἐὰν ἔχη παραπλανηθῇ, καὶ θὰ τον στείλῃς εὐθὺ εἰς τὸν Παράδεισον, ἐὰν ἀναζητῇ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγούσαν.

— Σπεύδω πρὸς αὐτόν.

— Περίμενε νὰ σοὶ δώσω ὁδηγίαν.

— Πρὸς τί; νομίζω ὅτι γνωρίζω τὸ ἔργον μου, ἀφοῦ εἶμαι μοναχός πρὸ εἰκοσαετίας.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ πράξῃς σήμερον τὸ ἔργον σου μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν θέλησίν μου.

— Τὴν θέλησίν σας;

— Καὶ ἂν ἀκολουθήσῃς αὐτὴν ἀκριβῶς, θὰ προκαταβάλω, ἀκουσον καλῶς, ἑκατὸν πιστόλας εἰς τὸ Κέρας τῆς Ἀσθονίας, ἵνα τρώγῃς ἢ πίνῃς κατ' ἀρέσκειάν σου.

— Προτιμῶ νὰ τρώω καὶ νὰ πίνω.

— Λοιπὸν, ἑκατὸν πιστόλας, ἐὰν ἐξομολογήσῃς τὸν ψυχorraγούντα, ἀκούεις;

— Θὰ τον ἐξομολογήσω, ἄλλως ἂν με

κόψῃ ἡ πανσούκλα. Πῶς πρέπει νὰ τον ἐξομολογήσω;

— Ἀκουσον· τὸ ράσον σοὶ παρέχει μεγάλην ἐξουσίαν, διότι λαλεῖς ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ βασιλέως· ὀφείλεις, λοιπόν, ν' ἀναγκάσῃς ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον, διὰ τῆς εὐγλωττίας σου, νὰ σοὶ παραδώσῃ τὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα τῷ ἐκόμισαν ἐξ Ἀβινιῶνος.

— Διατί νὰ τον ἀναγκάσω νὰ μοὶ παραδώσῃ ἐκεῖνα τὰ ἔγγραφα;

Ὁ Σχικώ προσέβλεψε τὸν μοναχὸν με βλέμμα οἴκτου.

— Ἴνα λάβῃς χιλιάς λίτρας, κτῆνος, τῷ εἶπεν.

— Εἶναι δίκαιον, εἶπεν ὁ Γορανφλότος ὑπάγω.

— Περίμενε· θὰ σοὶ εἶπει, ὅτι ἐξομολογήθῃ.

— Ἐάν, λοιπόν, ἐξομολογήθῃ;

— Θὰ τῷ ἀπαντήσῃς, ὅτι ψεύδεται, διότι ὁ πρὸ μικροῦ ἀπελθὼν τοῦ δωματίου του δὲν ἦτο πνευματικός, ἀλλὰ ραδιοῦργος ὡς αὐτόν.

— Θὰ ὀργισθῇ.

— Τί σοὶ μέλλει, ἀφοῦ ἀποθνήσκει!

— Ἐχετε δίκαιον.

[Ἐπειτα συνεχίσει].

Δμλ.

TEBAMMENOI ZONTEZ

[Διήγημα *Elie Berthel*]

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.]

Οὕτω συνδιαλεγόμενοι διέτρεχον τὴν κεκλιμένην στοάν, τὴν ἀγούσαν εἰς τὸ ἀνώτερον διαμέρισμα.

Ἡ στοὰ ἐκείνη ἐσηματίζεν ἄλλεπαλλήλους περιστροφάς.

Ὁ Λεονάρδος, ὅστις ἐβάδιζε τελευταῖος, ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε κρότον ἐσπευσμένων βημάτων.

Ἔστη, ἀποτόμως στραφεὶς, ἀλλ' οὐδὲν διέκρινεν ὡς ἐκ τοῦ σκότους· ἐν τῷ μεταξύ ὁ θόρυβος εἶχε παύσει. Πεισμένος ὅτι ἡ πατήθη, ἐπανελάβε τὴν πορείαν του, καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ πλησιάσῃ τοὺς συντρόφους του, οἵτινες δὲν ἠννόησαν τὴν βραχεῖαν ἀπουσίαν του.

Ἐν τούτῳ, ἕνεκα τῆς ἀνωμαλίας τοῦ ἐδάφους, ἡ δεσποινὶς Βᾶν Βέστη καὶ ἡ Γερτρούδη ἠναγκάζοντο ἐνίοτε νὰ ἴστανται, ὅπως ἀναπνεύσωσιν ἐλευθέρως.

Ἄλλ' ὁ πάντοτε ἐπαγρυπνῶν Λεονάρδος, ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε κρότον βημάτων ὀπισθεν αὐτοῦ.

— Μὴ κινεῖσθε, ἐψιθύρισε.

Καὶ κατῆλθε τὴν στοάν τρέχων.

Φθάς εἰς τὴν πρώτην στροφὴν ἠκροάσθη. Εἰς μικρὰν τινα ἀπόστασιν ὑπῆρχεν ἀρχαιοτάτη ἀνασκαφή, ἧς ἠδυνάτου ν' ἀναγνωρίσωσι τὴν αἰτίαν· ταύτης ὁ θόλος ἐστηρίζετο ὑπὸ δοκῶν τινῶν σκωληκοβῶτων. Ὁ Λεονάρδος, νομίσας ὅτι βλέπει ἀνθρωπίνην σκιάν κινουμένην πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἐξηκολούθει νὰ παρατηρῇ